

mrliča nesli v posebno pripravljen prostor, kjer ga je blagoslovil dvorni župnik in potem so ga pa nesli na mrtvaški voz. Mrtvaški sprevod se je jel sedaj pomikati v mesto. Najnaprej sta dva dvorna hlapca na konjih nesla svetilnici, za njima je šel oddelek konjice. Na to je jezdilo in peljalo se več gospode, mej drugimi tudi veliki kapitulat in prijor nemškega reda.

Ravno pred krsto jahala sta zopet dva hlapca s svetilnicama. Na obeh straneh mrtvaškega voza je šlo šest gardistov s sulicami, šest jih pa jahalo s sabljami, več služabnikov, osebe, ki so imele paziti na voz in oddelek konjice ter dva dvorna hlapca na konjih s svetilnicama. Na obeh straneh sprevoda delali so vojaki špalir. Vozu je sledil prvi vrhovni obredar in druga spremstva.

Ob polnoči so truplo pripeljali pred dvorno cerkev, kjer sta bili postavljeni dve stotinji vojakov in je višji dvorni obredar Hunyady pričakoval mrliča. Prenesli so mrliča z voza v lepo dvorno cerkev, kjer ga je čakal dvorni župnik Mayer z asistencijo, da je spremil mrliča v cerkev. Ko je župnik mrliča blagoslovil, je komornik izročil krstni ključ prvemu vrhovnemu dvorniku, so vsi odšli in zaprli cerkev.

Dne 2. t. m. brale so se v dvorni cerkvi od jutra do poldne neprestano maše pri treh oltarjih. Vsi oltarji, klopi in oratorji bili so pregrnjeni s črnim suknom. Na mrtvaškem odru je stala krsta, zraven so bili na posebnem stojalu prinčeva krona, nadvojvodski klobuk, klobuk nemškega reda in redi na baržunasti blazinici. Ob koncu krste je klečal po jeden kapucin, in stražo so imeli gardisti. Na krsti ležali so venci več članov cesarske rodbine.

Popoldne ob treh so naredili špalir po ulicah, po katerih je imel iti mrtvaški sprevod, da so tako naredili prostor. Po ulicah je bilo polno ljudij. Na Josipovem trgu zbrali so se vojaki, kateri so imeli spremljati pogreb in sicer 2 eskadrona in jeden voj huzarjev, in jedna stotnija trdnjaviških topničarjev. Iz oken je povsod gledalo polno radovednih ljudij.

Ob štirih popoldne je še jedenkrat blagoslovil dvorni župnik krsto, potem so jo nesli iz cerkve na voz, v katerem je bilo vpreženih šest belcev. Pred mrličem je šla iz cerkve duhovščina, za njim pa nadvojvoda Evgen z znamenji velikega križanika nemškega reda, to v belem plašči, s črnim križem, v klobuku z vejajočimi peresi, visocimi škornjami z ostrogami in nemškim mečem, zraven je šlo več članov tega reda. Na obeh straneh je šlo po 8 plemenitih dečkov s svečami, in več gardistov.

Ko so krsto deli na voz, so se oglasili zvonovi pri več dunajskih cerkvah in mrtvaški sprevod se je jel pomikati. Najprej so šli oddelki vojakov, razno dvorno služabništvo in več voz z dvorno gospodo. Pred vozom so štirji strežaji nesli dve beli in dve črni zastavi nemškega reda. Ob straneh mrtvaškega voza so šli gardisti, zadej nadvojvoda Evgen s člani nemškega reda. Za sprevodom šel je oddelek huzarjev.

Tako se je sprevod pomikal proti kapucinski cerkvi, pri kateri se že tri sto let v grobnico pokladajo smrtni

ostanki članov cesarske rodbine. Cerkev je bila vsa črno prevlečena.

Pred kapucinsko cerkvijo se je bila zbrala velika gospoda. Cerkev se je hitro napolnila. Posebni dvorniki so odkazovali prostori. Tukaj so se zbrali ministri, diplomatje, tajni svetniki, komorniki, člani predsedstva državnega zbora in deželnega odbora, dunajski župan s občinskimi odborniki, generali, odposlanstva. Ob štirih je prišel cesar, nadvojvode in nadvojvodinje in razni drugi princi.

Pred cerkvijo je sprevod čakala duhovščina, ki je mrliča spremila v cerkev. V cerkvi je mrliča blagoslovil prošt nemškega reda Schuman in opravil druge molitve. Po tem so pa dvorni sluge nesli krsto v grobnico. V grobnico so krsto spremili še nekateri nadvojvode in dvorniki. Ondi so jo čakali kapucini s gvardijanom. Kapucini so zapeli. Ko so odpeli, se je krsto zopet blagoslovila in od nje je izročil princ Hohenlohe ključ kapucinskemu gvardijanu in druga gospoda so se jeli razhajati. Ulice so pa še dolgo bile polne ljudij, katerim se je jasno na obrazu bralo žalost zaradi smrti priljubljenega člana vladarske rodbine.

Anarhisti.

V Franciji je stopil v veljavo nov protianarhistični zakon. Ta zakon pa ni po volji nekaterim radikalcem, ker se bode lahko uporabil semtertja proti njim, zaradi tega so se v zbornici radikanci novemu zakonu na vso moč ustavljali. Zabavljali bi tudi po časopisih, ali ne morejo, ker se jim je tiskovna svoboda prikrajšala. V „Intransigentu“ je priobčil se članek, katerega zna čitati samo, kateri zna jezik gluhonemih. Članek ima napis: „Pokorščina pred postavo“. Na to pa sledi dolga vrsta rok, rok s stegenimi in skrčenimi prsti, raztegnenih in stisnenih, desnih in levih. Pod tem člankom je pa podpis Henry Rochefort. Čitati seveda to malo kdo zna, ali vendar vsak ve, da je nekaj posebnega in po Parizu so po vseh kavarnah tolmačili drug drugemu ta članek in njega vsebina nikakor ni ostala neznana.

V toulonskem arzenalu našli so žvepleno užigalnico gorečo pod vrbovimi korbami. Kako je tja prišla se, ne ve. Najbrž so mislili zažgati arzenal.

Dne 2. avgusta začela se je bila v Lyonu na francoskem obravnava proti morilcu predsednika republike Carnotu. Ob petih zjutraj so Caseria prepeljali iz šentpavelske ječe v sodnijsko poslopje. Zgodaj zjutraj se je zbralo veliko ljudij pred sodnijskim poslopjem, vhode v katerega je stražil batalijon vojakov. Poslušat je smel iti k tej obravnavi le tisti, ki je dobil vstopnico. Tako se je zabranilo, da se noben anarhist ni priplazil v dvorano.

Ob četrtna deseto uro se je začela obravnava. Predsedoval je sodnijski predsednik Breuillac, zatožbo je zastopal glavni državni pravdnik Tohier, zagovarjal ga je odvetnik Dubreuil in tolmačil je pa profesor trgovske šole Genneval, kajti zatoženec ne zna dobro francoski.

Caserio je mlad človek, otroškega obraza. Po obrazu bi ga težko kdo imel za morilca, temveč veliko ložje za kacega žepnega tatu.

Predsednik je pred vsem skušal dognati, je li zatoženec pri zdravi pameti. Zatoženec sam se je izjavil, da v tem oziru naj bodo le brez skrbi, v njegovi rodbini še ni bilo nobenega umobolnega. On je tudi dobro premislil, kaj da dela.

Zatoženec je priznal, da je anarhist, in da je mnogo občeval z anarhisti. Ko ga je pa predsednik vprašal po imenih tistih anarhistov, s katerimi je občeval, mu je odgovoril, da ni kak policist, da bi koga izdajal. Zatoženec je natančno povedal, kako je umoril Carnota. Odločno je pa zanikal, da bi imel kake sokrivce v tej stvari. Zaslišane priče niso nič posebnega izpovedale. Le to so vsi trdili, da je morilec tako hitro Carnota zaklal, da ni bilo moč umora zabraniti.

Drugi dan je pri obravnavi bil zaslišan vojak Le Blanc, kateri je s Caseriem bil vkupe v cettski bolnici. Ta vojak je pripovedoval, da mu je Caserio pravil, da je član neke zarote proti Carnotu in je z žrebom odbran, da umori Carnota. Zatoženec je pa izjavil, da je vse to izmišljeno.

Državni pravdnik je naglašal, da Caserio pripada k družbi ljudij, ki kot divje zverine napadajo človeško družbo. Človeška družba se pa mora braniti in zatorej on priporoča, da se zatoženec obsodi in kaznuje. Zagovornik se je skliceval, da zatoženec ni pri zdravi pameti, ali Caserio je temu sam ugovarjal. Ko je zagovornik omenjal zatoženčevo mater, se je pa ta jokala.

Porotniki so zatoženca spoznali krivega in sodišče ga je obsodilo na smrt. Caserio se ni pritožil in bode zatorej v kratkem usmrten.

V Parizu se je začela velika anarhistična obravnava. Trideset anarhistov je zatoženih tajnega združevanja. Imeli so družbe, katerih namen je bil s tatvinami, požigaji, razrušenjem in umori boriti se proti obstoječi človeški družbi. K obravnavi je prišlo le 25 zatožencev, 5 jih je ušlo, mej njimi inženjer Pavel Reclus, o katerem se sodi, da je pravi vodja anarhistov. Mej zatoženci je tudi neki Fençon, kateri je bil uradnik v vojnem ministerstvu. Ta mož pa oporeka, da bi bil on pisal za anarhistične liste. Z nekaterimi anarhisti je občeval pa le bolj iz radovednosti.

Pomorski prefekt v Lorientu je dobil pismo, v katerem se mu naznanja, da obstoji neka zarota, katera ima namen razstreliti prefekturno poslopje.

V Marzilji so pa zaprli nevarnega italijanskega anarhista Pannetija. Prišel je iz Amerike in je bil na potu v domovino, da izvrši več atentatov, pri njem so več dinamita našli.

V Livornu se pa te dni vrši pravda proti anarhistu Lucchesiju. Zatoženec je že priznal, da je umoril Bandija. Povedal je več podrobnostij in oseb, kar je pravdi dalo vse drugačno lice.

— **Z ruskega dvora.** Govori se, da se v kratkem zaroči veliki knez Pavel Aleksandrovič s hčerjo angleškega prestolonaslednika princa Waleškega, Moud, in veliki knez Nikolaj Mihajlovič s starejšo angleško princezino Viktorijo.

— **Hajduki v Srbiji.** V Srbiji se roparji vedno množe. V Jagodini so trije bogati trgovci dobili od hajdukov pisma, v katerih se od njih zahteva mnogo denarja, sicer jih pa bodo umorili. Od Petra Tavšanoviča zahtevajo roparji 6000 cekinov. Pred okrajnim sodiščem v Belemgradu sta bila obsojena zaradi mnogih umorov roparja Milorađ Jovanović in Juri Čolić. Prvega bodo obesili, poslednji, ki je še le 19 let star, pa pride v dvajsetletno ječo.

— **Uničenje roparske druhalji.** Na Siciliji je še vedno dosti roparjev. Posebno je neki Marceini ropal s svojimi tovariši. Oblastva mu niso mogla do živega. Nedavno so roparji 12 po številu napali majhno selo Cenario, ali tukaj so jo bili skupili. Posestniki, dobri strelci so se postavili v bran. Pet roparjev so ustrelili, 1 ubili in 6 jih je pa ušlo.

— **Požari.** V Minsku je ogenj uničil cel del mesta. Škode je veliko. Več ljudij se pogreša. V Simferopolu v Rusiji je v sredi mesta pogorelo več prodajalnic. Škoda je ogromna. V Čikagu v Ameriki je zgorela velika zaloga lesa. Škode je poldrugi milijon dolarjev.

— **Kmečki dvoboj.** Ne le gospoda, tudi kmetje so začeli prepire poravnati z dvoboji. V Javornjaku pri Kostajnici na Hrvaškem sta dva kmeta že dolgo živela v sovraštvu. Te dni sta pa sklenila razpor z orožjem poravnati. V sredi vasi sta začela streljati drug na drugega s puškami. Pri tem je bil jeden nevarno ranjen, drugega so pa odpeljali v zapor. Popolnoma po pravilih se ta kmečki dvoboj ni vršil, ker ni bilo zraven zdravnika in sekundantov.

— **Strela je udarila v sobo v Malem Gradcu na Hrvaškem.** Poslopje je popolnoma razklalo na pet delov. Pri stanovanji učiteljice so se razletele vsa okna in strop se je udrl. K sreči učiteljice ni bilo v sobi, sicer bi bila gotovo mrtva. V kuhinji je ravno večerjala. Ko je treščilo, je pala učiteljica po tleh, ali drugače se ni nič poškodovala.

— **Poskušen rop.** V Tuškanci v Zagrebu je na neki klopi sedela stara gospa Janekovič. Dva mlada lepo oblečena človeka jo prosita, če sneta sestri zraven nje, pripovedujoč, da sta jurista. Jedva sta se usela, že jeden zgrabi za zlato zavratnico, katero je imela gospa. Rop se ni posrečil. Gospa se je hitro izvila, zbežala in stvar ovadila policiji, katera pa zastonj „jurista“ zasleduje.

— **Skladišče smodnika** se je razletelo in neznanega razloga v Stareopolu. Deset grozno razmesarjenih ljudij so izvlekli iz pod razvalin.

— **Posojilnica** je pogorela v Roubaixu. Škode je 2 milijona frankov.

— **Herz obsojen.** V Parizu obsodili so znanega Kornelija Herza zaradi raznih sleparij, ki so v zvezi s panamsko afero, v petletno ječo in 3000 fr. globe. Zatoženec ni prišel k obravnavi in ga najbrž tudi ne dobe, ker je Herz še vedno v Angliji. Obsodba bode imela le to posledico, da bodo lahko vzeli Herzu hišo, ki jo ima v Parizu.

— **V pijanosti ustrelil.** Dne 2. t. m. so šli blizu Dunajskega novega mesta posestnik Nemeč, neki Dunajčan in pa gozdar Derovec na lov. Poslednji je bil precej pijan. Ko sta njegova tovariša dalje odšla, si je gozdar jel domišljati, da vidi dva gozdna tolovaja in je ustrelil za njima, ter Nemeč zadel in smrtno ranil. Derovec je na to šel poročat nadgozdarju Karlu Schweigerju, da je ustrelil divjaškega tatu. Tukaj ga je žandar prijel. Derovec je bil prav do smrti grofa Chamborda pri njem v službi in dobiva 500 gl. pokojnine. On ima sedem otrok.

— **Velik vihar** je bil dne 3. t. m. v Milanu. Posebno veliko škode je napravil pri razstavi. Dva delavca sta mrtva, več ranjenih.